

Sygn. akt VIII Ka 1083/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Szczurewski

Protokolant: Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Haliny Dyszlatys

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2013 roku

sprawy M. C.

oskarżonej z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 5 listopada 2012 r. sygn. akt XV K 1304/12

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że za podstawę prawną orzeczonej wobec oskarżonej kary grzywny /pkt III wyroku/ przyjmuje art. 33 § 2 kk.

II. W pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy.

III. Zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

M. C. została oskarżona o to, że w dniu 26 września 2011r. w siedzibie (...) Bankul. (...) dokonała kradzieży pieniędzy w kwocie 10.489zł z lokaty nr (...) założonej na nazwisko S. Ż., w ten sposób, że będąc osobą uprawnioną poświadczyła nieprawdę w dokumentach banku przypisując lokatę na E. S. i podrabiając podpis E. S. jako autentyczny na dowodzie likwidacji lokaty, czym działała na szkodę ww. oraz (...) (...) Bank,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 5 listopada 2012 roku w sprawie XV K 1304/12 uznał oskarżoną M. C. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał ją zaś na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej na okres próby wynoszący 2 lata.

Na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny równoważna jest kwocie 20 złotych.

Zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. powyższy wyrok zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonej (po modyfikacji na rozprawie) prokurator.

Na zasadzie art. 427§1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 33 § 2 k.k. przez jego niezastosowanie przy orzekaniu karny grzywny, w sytuacji gdy sprawczyni dopuszczając się czynu zabronionego działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływa na treść orzeczenia – art. 343 § 6 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. – przez uzgodnienie z oskarżoną, wówczas podejrzaną, kary grzywny w wysokości 1000 złotych, bez wyszczególnienia stawek dziennych i wysokości jednej stawki, to jest przy przyjęciu określeń nie znanych ustawie karnej.

Wskazując na powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie jako podstawy wymiaru kary grzywny wobec oskarżonej M. C. przepisu art. 33 § 2 k.k., przy czym wezwanie oskarżonej w celu wyrażenia zgody na wymierzenia kary grzywny 50 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki za równoważną kwocie 20 złotych, a w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest zasadna w części dotyczącej obrazu przepisu art. 33 § 2 kk i w tym zakresie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji w pkt III sentencji zaskarżonego wyroku przyjął błędną podstawę prawną orzeczonej kary grzywny co dostrzegł i do czego ustosunkował się w uzasadnieniu tegoż wyroku.

Bezspornym jest, iż w sytuacji gdy sąd zawiesza wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, orzeczenie grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. jest możliwe wyłącznie wówczas, gdy z ustaleń wynika, że sprawca nie działał w warunkach określonych w art. 33 § 2 k.k., tj. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej albo gdy korzyść majątkową osiągnął. Zważywszy, że oskarżona M. C. swoim działaniem zrealizowała oba wspomniane wyżej znamiona art. 71 § 1 k.k. należało zastąpić art. 32 § 2 k.k. co uczynił Sąd Okręgowy w pkt I sentencji niniejszego wyroku.

Natomiast Sąd Okręgowy nie podzielił drugiego z zarzutów apelacji, a mianowicie obrazu art. 343 § 6 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. Stanowisko prokuratora skonkretyzowane w tym zarzucie jest zupełnie niezrozumiałą i w dodatku niekonsekwentną kazuistyką. Faktem jest, iż na etapie postępowania przygotowawczego (k.57) podejrzana oświadczyła, iż „chce dobrowolnie poddać się karze w wymiarze pół roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na dwa lata, 1000 złotych grzywny, przepadek dokumentów”. Określiła więc realne dolegliwości w postaci kar powtórzyć: „pół roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na dwa lata i 1000 złotych grzywny” i tym karom w tych wysokościach chciała dobrowolnie się poddać. Tak określone przez oskarżoną rodzaje kar i ich wysokości zostały prawidłowo doprecyzowane i w brzmieniu kodeksowym sformułowane we wniosku prokuratora k. 69. Oczywiście rzeczą jest, iż Sąd uwzględniając wniosek o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy w trybie art. 335 § 1 k.p.k. jest związany treścią takiego żądania, stanowiącego porozumienie prokuratora oraz oskarżonej. W przedmiotowej sprawie to porozumienie zrozumiałe dla stron na etapie uzgodnień i w brzmieniu kodeksowym sformułowane w końcowym wniosku prokuratora k. 69 zostało w takiej postaci zaakceptowane przez Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy nie widzi podstaw, akceptując stanowisko Sądu Rejonowego zawarte w wyroku, do jego wzruszenia.

Sąd Okręgowy wskazuje jednocześnie na niekonsekwencję prokuratora w formułowaniu zarzutu. Stwierdza on, iż kodeks karny nie zna kary grzywny „w wymiarze 1000 złotych”, a jednocześnie akceptuje (z etapu uzgodnień) karę pozbawienia wolności w wymiarze „pół roku” przecież także kodeksowi karnemu nieznaną.

Sąd Okręgowy akceptując wyrok Sądu I instancji w tej części odstąpił od wzywania na rozprawę oskarżonej gdyż rozstrzygnięcie Sądu II instancji nie było, pomimo zmiany wyroku, realnie niekorzystne dla oskarżonej. Wiąże się to

ze zwolnieniem oskarżonej od kosztów sądowych w całości przez Sąd I instancji. W wypadku rozstrzygnięcia w tym przedmiocie przeciwnego wymagałoby to obecności oskarżonej i nowego uzgodnienia stron co do kosztów. Bowiern konsekwencją orzeczenia grzywny w oparciu o przepis art. 33 § 2 k.k. byłaby konieczność podwyższenia kwoty opłaty przez orzeczenie jej w oparciu o przepis art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Jako, że taka konieczność nie zachodziła, a względy słusznościowe zawarte w art. 624 § 1 k.p.k. nakazywały zwolnić oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł jak w części konstytutywnej wyroku.